

N:o 78.

Af herr **F. J. E. Berglöf**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande af lagförslag i syfte att förekomma obehörigt bruk af sådana inteckningar, som enligt 23 § i förordningen angående inteckning i fast egendom må utan uppvisande af inteckningshandlingen dödas, men med hvilka dylik åtgärd ej vidtagits.

I 23 § i förordningen angående inteckning i fast egendom den 16 juni 1875, sådan denna paragraf lyder enligt förordningen den 6 oktober 1882, stadgas att ny egare till fastighet, som blifvit efter utmätning såld å offentlig auktion eller under konkurs, i den ordning konkurslagen bestämmer, eger att utan uppvisande af inteckningshandlingarne i hufvudskrift erhålla dödning af inteckningarne för de fordringar, som antingen alldeles icke eller endast till någon del kunnat af köpeskillingen gäldas.

Uti sin till 1894 års Riksdag aflemnade embetsberättelse anförde justitieombudsmannen, att denna bestämmelse gifvit anledning till be-
dragerier i så måtto som inteckningshandlingen, innan dödandet egt rum, utsläppts i rörelsen, och den, som mottoge en sådan handling, vore ur stånd att af dess innehåll eller af gravationsbevis erhålla kännedom om inteckningens beskaffenhet. Justitieombudsmannen hemställde ock om ett tillägg till berörda 23 § för att afhjelpa oförväntad olägenhet, men denna hemställan blef icke af Riksdagen bifallen.

Då det torde vara nödigt att på lagstiftningens väg söka hindra missbruken af dylika inteckningshandlingar, bör denna fråga icke lemnas,

förrän den blir löst på ett tillfredsställande sätt. Härutinnan kunna ju flera utvägar förefinnas, men jag tillåter mig föreslå om icke enklaste och bästa sättet vore, att vederbörande auktionsförrättare skulle förpligtas att göra anmälan om den felande liqviden på inteckningarna.

Utsökningslagens 86 § föreskrifver, att, om fast egendom blifvit utmätt för icke intecknad fordran, skall utmätningssmannen genast å landet till domaren och i stad till rätten insända bevis om utmätningen och beloppet af den fordran, hvarför utmätningen skett. Inteckningslagens 38 § stadgar vidare, att beviset skall uppläsas och intagas i inteckningsprotokollet på landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden.

Med tillämpning af denna princip torde genom ett tillägg till dels 26 § eller annan paragraf i 6 kap. utsökningslagen, dels ock 38 § i inteckningslagen kunna föreskrifvas, att, då öfverenskommelse träffats om fördelning af köpeskillingen för såld fastighet eller så snart förslag eller utslag om dylik fördelning vunnit laga kraft, utmätningssman eller öfverexekutor skall genast å landet till domaren eller i stad till rätten insända bevis om de inteckningar, som alldeles icke eller endast till någon del kunnat gäldas af köpeskillingen. Detta bevis skulle sedan gifvas samma behandling, som här förut omförmäles i 38 § inteckningslagen. Genom dessa åtgöranden förefinnes en grund för att uti gravationsbevisen kunna anteckna förhållandet med dessa tvifvelaktiga inteckningshandlingar. Man kan häremot invända, att denna åtgärd skulle menligt inverka på dens rätt, som å exekutiv auktion inköpt en fastighet och som ville med fortfarande inteckningsrätt utgifva en inteckningshandling utaf här omförmälda beskaffenhet. Men då ifrågasatta åtgärden om anmälan och anteckningen i inteckningsprotokollet icke upphäfver inteckningen eller kan betaga fastighetens köpare att genom en anmälan till inteckningsprotokollet gifva full kraft åt inteckningshandlingen, torde anmärkta invändning icke ega någon betydelse. Då frågan emellertid tarfvar en närmare utredning och granskning än som nu kan utaf mig verkställas, framlägges icke något formuleradt förslag till lydelse af det tillägg till utsöknings- och inteckningslagarne, som erfordras för att vinna uppgifna mål, utan tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen beslutar en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om utarbetande af lagförslag med syfte att förekomma obehörigt bruk af sådana inteckningar, som enligt 23 § i förordningen angående in-

teckning i fast egendom må dödas utan att inteckningshandling i hufvudskrift uppvisas, men med hvilka dylik åtgärd icke vidtagits.

Stockholm den 26 januari 1895.

Frans Berglöf.

N:o 79.

Af herr **F. J. E. Berglöf**, om skrifvelse till Kongl. Maj:st med begäran om utredning af frågan om förläggande af Skåne och Blekinge under Göta hofrätt samt förflyttning af hofrättens i Kristianstad två divisioner med en till hvardera af Svea och Göta hofrätter jemte framläggande af det förslag, hvartill utredningen föranledde.

Uti Kongl. Maj:ts nädiga proposition n:o 3 till innevarande års Riksdag har föreslagits, det Riksdagen ville besluta *dels* att Vermlands och Gotlands län skola vid 1896 års början skiljas från Svea hofrätt och förläggas under Göta hofrätts domvärjo, *dels* att antaga förslag till lag angående ändrad lydelse af 25 kapitlets 9 § rättegångsbalken, *dels* ock att medgifva åtskilliga öfvergångsbestämmelser.

Att en lämpligare fördelning af domsområdena för rikets hofrätter är behöflig, kan icke emotsägas, men fråga kan vara om den nu föreslagna är den lämpligaste. Provinserna Vermland, Skåne och Blekinge hafva samtliga förr lydt under Göta hofrätts domvärjo ända till dess